

λεγόταν Θαλκάβ, πού σημαίνει *ἐκεῖνος πού βροντάει*, γιατί ἦτανε περίφημος σκοπευτής· *Τά τέκνα τοῦ πλοιάρχου Γκράν*

ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΚΙΣΗΣ

Ἡ πλημμύρα

δύο φορές στήν παιδική μου ηλικία, τήν αἰχμάλωτη σέ στενά διαμερίσματα, πλησίασα τή γαλήνη τῆς πλημμύρας:

τή μιὰ ψάχνοντας ὡς Ντόναλντ Ντάκ μαργαρίτες γιά τή Νταίζη, πρωτομαγιά τοῦ 63· τήν ἄλλη προχωρώντας πρὸς τή θαλαμηγὸ Ντύνκαν, ἔφιππος μέ τόν Παγκανέλ καί τήν παλιοπαρέα· ὁ Θαλκάβ φώναζε *ἄνδα, ἄνδα* (γρήγορα), εἶχαμε δεῖ ἐκεῖνο τό ἀπίθανο δάσος τῶν κεράτων καί τά βόδια κάτω ἀπό τά νερά, μᾶς κυνηγοῦσε κιόλας τό κύμα:

ἴσως θυμόσαστε· στό κεφάλαιο *15 ΟΠΟΥ ΖΟΥΝ ΣΑΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ*, μείναμε στό δέντρο μέχρι νά λυθεῖ τό πρόβλημα τοῦ τριακοστοῦ ἑβδομοῦ παράλληλου, μετά τό δέντρο ἄρπαξε φωτιά, τό τριγύρισαν οἱ κροκόδειλοι *καϊμάν*, μετά ξεριζώθηκε καί μᾶς πῆρε τό ρεῦμα, κατάφωτοι ταξιδεύαμε καί καιγόμαστε:

γυρνᾶω συχνά σ' ἐκεῖνες τίς σελίδες πού κανένα δέν ἀφήνανε νά πεθάνει, τά πάντα συμβαίνανε εἰρηνικά, *ἡ πλημμύρα* κι *ἡ ζεστασιά τῆς πλημμύρας* μᾶς μεγάλωναν· γέμιζε τότε τό δωμάτιο νερό, τραβοῦσε γιά τήν Ἀργεντινή, τό κρεβάτι ξαναγινότανε δέντρο — ἔξω ἀπ' ὅλα αὐτά, κάποτε πυρπόλησα τό στρῶμα μου σ' ἀνύποπτο χρόνο·

μπορῶ νά σᾶς βεβαιώσω πῶς ὁ Θαλκάβ σώθηκε κι ἔσωσε καί τ' ἄλογό του· μᾶς περῖμενε στή στεριά κι ἦρθε μαζί μας ὡς τό καράβι· λές καί τόν βλέπω μισόγυμνο, τέτοιες στιγμές σά νά προλαβαίνω τό γεωγράφο: *δέ θά ξαναἰδωθοῦμε*:

κιέν *σάμπε* (ποιός ξέρει), *ἀπάντησες Θαλκάβ, ὁδηγέ μου*

Σωτήρης Κακίσης